

MARCEL TOLCEA

A rózsá neme

*Egy nap a virágáru slány
úgy érezte, hogy arca mögöl
kicsattan éppen
egy vérvörös rózsá.
Ugyan hová a lelke szárnyán?
Tiszta éjszaka volt, álmotalan,
nem is gondoltuk volna. Mégis.
De vajon mikor
borul virágba a rosa perennis,
szirmai mikor
borítják be halandó testünk?*

Naphimnusz

*A városba napszálltakor
érkeztek mindig a tejesasszonyok,
csörömpölt a buszuk már messziről,
mint Róma összes pénzével egy isten.
Este érkeztek, már feljött a hold,
meszes homályba vonta a parkot,
hallszott, amint felsír egy mókus
meg a fenyő a leszálló éjben.
Ezerévenként előfordul:
fénylő aranyakkal koccan a lelkünk,
a folyó uszádeka meg visszafordul,
szürke-kék köröket rajzol,
csipkemintát.*

Csendélet

*A kertvendéglőben, ahol az elefánt
éppen kimúlni készül, ott vártunk rád
volt osztálytársaddal egyik este.
Az első tíz felesnek A., a festő
előadta, micsoda élőképek
voltak is azok, a többi ragadozó
között hogyan ziháltál, mint remegtél.
Kurvára örültem, hogy ugyanaz a
csodás lány vagy, kit nem volt szerencsém
ismerni akkor. Mert ugye tudod, az idő
mindenen átcsap, aminek nincs
glóriája, mint neked.
Hát ne is tudd meg.
De a fókabundát se, pedig azt
megvehettem volna, hiszen barátom, A.
a világ minden pénzét odarajzolta
a szalvétára – megérdemelnéd.*

NÉMETI RUDOLF fordításai

Tolcea, Marcel (1956, Sânnicolau Mare/Nagyszentmiklós – Temes megye): költő.
A bölcsészdiploma megszerzése után tanár, korrektor; kiadói lektor; 1990 óta újság-
írást tanít a temesvári egyetemen, az Orizont című irodalmi folyóirat szerkesztője.